

Sygn. akt II K 1029/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 lutego 2017 r.

sprawy:

Z. S., syna E. i Z. z domu R., urodzonego w dniu (...) w M.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 maja 2016 roku w G. na drodze publicznej na ulicy (...) prowadził pojazd mechaniczny – samochód marki S. o nr rej. (...) – znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy pomocy urządzenia kontrolno-pomiarowego typu A. z wynikiem I badanie 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, oraz urządzeniem typu Alkometr A2.0 z wynikiem I badanie 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

I. ustala, iż oskarżony Z. S. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia z tymi dodatkowymi ustaleniami, iż oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym, zaś wskazany w opisie czynu ostatni wynik badania to wynik II badania urządzeniem typu Alkometr A2.0, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 kk i uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a postawa, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego uzasadniają przypuszczenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego Z. S. warunkowo umarza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 43a § 1 kk orzeka od oskarżonego Z. S. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego w punkcie II wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 maja 2016 r. do dnia 08 lutego 2017 r.;

V. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i art. 1, art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego Z. S. na rzecz Skarbu Państwa

kwotę 130,00 zł (stu trzydziestu złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 60,00 zł (sześćdziesięciu złotych).

Sygn. akt II K 1029/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 maja 2016 r. Z. S. po zakończeniu pracy w godzinach popołudniowych, od około godz. 16:00 do nie później niż godz. 19:00, spożył alkohol w postaci pięciu normalnej wielkości piw marki T., po czym wrócił do domu i poszedł spać. Wiedział, iż następnego dnia w godzinach rannych będzie musiał udać się do pracy.

Następnego dnia, tj. 18 maja 2016 r., Z. S. wstał we wczesnych godzinach rannych. Po umyciu się i zrobieniu sobie posiłku przed godz. 08:00 wsiadł w samochód marki S. o nr rej. (...) i spod budynku przy ul. (...) ruszył w kierunku pracy na budowie uznając, iż jego stan pozwala mu na prowadzenie pojazdu. Po przejechaniu około 2 km około godz. 08:05 na ul. (...) na wysokości posesji numer (...) Z. S. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji T. D. i D. B.. Kierujący został poddany rutynowemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą urządzenia A. 6020, badania przeprowadzone odpowiednio w godzinach 08:06 i 08:22 dały wyniki 0,30 mg/l i 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym przez wyżej wymienionego powietrzu, co wykazało, iż kierował on pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości. W konsekwencji Z. S. został przewieziony do Komisariatu V Policji w G., gdzie został poddany ponownemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy pomocy urządzenia Alkometr A2.0, wyniki badań przeprowadzonych odpowiednio w godzinach 08:59 i 09:20 wyniosły 0,27 mg/l i 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym przez Z. S. powietrzu. W rozmowie z policjantami Z. S. przyznał, że poprzedniego dnia spożywał alkohol w postaci czterech piw. W związku z powyższym Z. S. zostało zatrzymane prawo jazdy oraz przeprowadzono z jego udziałem dalsze czynności.

/Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego Z. S. k. 20, 27-28, 65; zeznania świadka T. D. k. 10v.; zeznania świadka D. B. k. 12v.; notatka urzędowa k. 1; protokoły użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych ze świadectwami wzorcowania k. 2-3, 4-5/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. oskarżył Z. S. o to, że w dniu 18 maja 2016 roku w G. na drodze publicznej na ulicy (...) prowadził pojazd mechaniczny – samochód marki S. o nr rej. (...) – znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy pomocy urządzenia kontrolno-pomiarowego typu A. z wynikiem I badanie 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, oraz urządzeniem typu Alkometr A2.0 z wynikiem I badanie 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

/Akt oskarżenia k. 35-36/

Oskarżony Z. S. jest żonaty, ma czworo dorosłych dzieci, nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem budowlanym, w toku postępowania wykonywał pracę jako cieśla z wynagrodzeniem 3.020 zł miesięcznie netto, aktualnie pozostaje bez pracy i poszukuje nowej pracy. Posiada majątek w postaci mieszkania własnościowego. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień, jego stan zdrowia jest dobry. Z. S. nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 21, 64; zaświadczenie o zatrudnieniu k. 29; dane o karalności k. 33/

Oskarżony Z. S. przesłuchany po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 17 maja 2016 r. w godzinach od około 16:00 do najpóźniej około 18:00 spożył cztery piwa T., po powrocie do domu już więcej nie pił i poszedł spać. Wskazał, że następnego dnia obudził się około godz. 05:00 i około godz. 09:00 wsiadł w samochód i pojechał do pracy, nie czuł się w żaden sposób zmęczony

ani pijany, wyjechał spod bloków przy ul. (...) i jechał w kierunku E. Hestii na budowę do pracy. Stwierdził, że na ul. (...) przed samą pracą został zatrzymany przez policjantów i poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, poinformowano go, że jest nietrzeźwy. Podkreślił, że nie wiedział, iż jak wsiada za kierownicę, to jest pod wpływem alkoholu, nie mógł tego podejrzewać, dzień wcześniej wypił tylko cztery piwa i to dla niego dużo, ale nie wiedział, że jeszcze będzie go alkohol trzymał i nie wie, jak to się stało, że tak wyszło, gdyby wiedział, to by nie wsiadł za kółko i bardzo tego żałuje.

Podczas drugiego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego oskarżony Z. S. ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził żal z tym związany. Podkreślając swoją sytuację życiową i zawodową, w tym konieczność posiadania prawa jazdy w związku z wykonywaną pracą, wniósł o warunkowe umorzenie postępowania wobec jego osoby i orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 1 roku, prosząc o wyrozumiałość i deklarując, że nigdy więcej czegoś takiego nie zrobi.

Na rozprawie oskarżony Z. S. raz jeszcze przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podkreślił, że był pewien, iż może już jechać, bo poprzedniego dnia wypił trochę, ale był na 100 % przekonany, że jest trzeźwy, stało się tak, jak się stało, i ponosi winę. Odpowiadając na pytania doprecyzował, że poprzedniego dnia między godz. 16:00 a 19:00 wypił pięć normalnych piw, wiedział, że następnego dnia będzie jechać do pracy. Wskazał, że w dniu zdarzenia przejechał może ze 2 km. Oskarżony podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia za wyjątkiem tego, iż wypił pięć piw, nie zaś cztery, nie był już w stanie precyzyjnie określić, o jakiej godzinie zakończył ich picie.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego Z. S. k. 20, 27-28, 65/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego i pozbawionego wątpliwości wniosku, iż oskarżony Z. S. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, przy czym Sąd doprecyzował jedynie opis przedmiotowego czynu we wskazany dalej sposób.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się zarówno na dowodach osobowych, jak i na dowodach w postaci dokumentów.

W zakresie dowodów osobowych podkreślić należy, iż w ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zarówno wyjaśnienia oskarżonego Z. S., ze wskazanymi dalej drobnymi zastrzeżeniami, jak i zeznania świadków T. D. i D. B., to jest funkcjonariuszy Policji, którzy podjęli kontrolę drogową wobec oskarżonego. Zarówno wyjaśnienia oskarżonego (ze wspomnianymi drobnymi zastrzeżeniami dotyczącymi ich części), jak i zeznania świadków są logiczne i jasne oraz korespondują wzajemnie ze sobą, jak i z pozostałym materiałem dowodowym. W konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Oskarżony Z. S. konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Opisał okoliczności spożycia w dniu 17 maja 2016 r. w godzinach popołudniowych alkoholu w postaci piwa, przy czym w toku postępowania przygotowawczego wyjaśniał, że były to cztery piwa (podobnie podawał funkcjonariuszom Policji w trakcie czynności wykonywanych z jego udziałem), podczas gdy na rozprawie przyznał, że było to pięć piw, i nie podtrzymał poprzedniej wersji. W ocenie Sądu za wiarygodną należy uznać wersję podaną na rozprawie, brak bowiem podstaw do przyjęcia, aby oskarżony miał jakiegokolwiek powody niezgodnego ze stanem rzeczywistym podawania okoliczności bardziej niekorzystnych dla siebie niż podawane wcześniej, zaś poprzednia wersja mogła być wynikiem próby podawania przez oskarżonego wersji korzystniejszej dla siebie celem umniejszenia stopnia swojej winy. Pomimo tych różnic, mogących wynikać ze wskazanej wyżej okoliczności, należy stwierdzić, iż oskarżony jednoznacznie przyznał, że poprzedniego dnia spożył stosunkowo znaczną ilość alkoholu, zaś wspomniane różnice nie wpływają zdaniem Sądu w żaden sposób na jednoznaczny charakter ustalenia, dokonanego na podstawie całokształtu materiału dowodowego, iż oskarżony w trakcie prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony konsekwentnie opisał natomiast

wydarzenia z dnia 18 maja 2016 r., w żaden sposób nie kwestionując, iż prowadził wówczas pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego, i tego, że w trakcie jazdy został zatrzymany do kontroli drogowej, a podczas niej stwierdzono u niego za pomocą stosownych badań stan nietrzeźwości, przy czym oskarżony nie kwestionował również prawidłowości wyników badań. Wyjaśnienia oskarżonego w kwestii tego, gdzie i kiedy prowadził pojazd, korespondują z innymi dowodami.

W ocenie Sądu na uwzględnienie nie zasługują natomiast zawarte w wyjaśnieniach oskarżonego tłumaczenia, iż wsiadając za kierownicę pojazdu był przekonany, że nie znajduje się już pod wpływem alkoholu i może prowadzić pojazd, albowiem czuł się dobrze. Mając na uwadze wyniki przeprowadzonych badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, jak również okoliczność, iż oskarżony zakończył spożywanie stosunkowo znacznej ilości alkoholu w niezbyt długim czasie przed kierowaniem pojazdu, w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wskazań doświadczenia życiowego, oskarżony niewątpliwie musiał mieć świadomość, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości, i godził się na to, pomimo tego prowadząc samochód w ruchu lądowym. Nie podjął również przed prowadzeniem pojazdu jakichkolwiek działań mających na celu zweryfikowanie stanu jego trzeźwości i zdecydował się na prowadzenie pojazdu, pomimo istniejącej przecież możliwości skorzystania z alternatywnej formy podróży.

Z kolei zeznania świadków T. D. i D. B. dotyczą przebiegu interwencji podjętej wobec osoby oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, tym bardziej, że znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach. W szczególności z zeznań tych wynika, że podczas podjętej przez świadków kontroli drogowej po przeprowadzeniu na miejscu kontroli oraz w siedzibie Komisariatu V Policji w G. badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu, stwierdzili oni stan nietrzeźwości oskarżonego. Ponadto funkcjonariusze zeznali jednoznacznie, iż to oskarżony, znajdujący się sam w samochodzie, prowadził pojazd przed jego zatrzymaniem do kontroli.

Odnosząc się z kolei do dowodów w postaci dokumentów stwierdzić należy, iż zostały one sporządzone we właściwej formie przez uprawnione do tego osoby i nie budzą wątpliwości Sądu, nie były również kwestionowane przez strony. W konsekwencji należało uznać je za pełnowartościowy materiał dowodowy. Dokument w postaci notatki urzędowej (k. 1) uzupełnia zeznania złożone przez funkcjonariuszy Policji i koresponduje z ich treścią. Z kolei z dokumentów w postaci dwóch protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych wraz ze świadectwami ich wzorcowania (k. 2-3, 4-5) w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżony Z. S. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż oskarżony Z. S. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tymi jednak dodatkowymi ustaleniami, iż oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym (jest to znamię przypisanego mu przestępstwa, nie zaś wskazane w zarzucie stwierdzenie o prowadzeniu pojazdu na drodze publicznej, aczkolwiek ono również pozostaje prawdziwe), zaś wskazany w opisie czynu ostatni wynik badania to wynik II badania urządzeniem typu Alkometr A2.0.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżonemu Z. S. należy przypisać winę odnośnie popełnionego przez niego czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego. W efekcie należy uznać, że oskarżony Z. S. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowego czynu, który stanowi jedno z najpowszechniej popełnianych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątpienia zdawał sobie także sprawę z jego karalności, albowiem jest to aktualnie wiedza powszechna i oskarżony jej nie kwestionował. Zdaniem Sądu Z. S. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w sposób umyślny. Oskarżony niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny w zamiarze bezpośrednim, tj. chciał go prowadzić, co wynika jednoznacznie z ustalonego stanu faktycznego. Natomiast odnośnie kwestii znajdowania się przez oskarżonego w czasie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, zdaniem Sądu okoliczność ta była objęta zamiarem ewentualnym oskarżonego, albowiem oskarżony, przy uwzględnieniu, że spożywał dnia poprzedniego przed dniem, w którym w godzinach rannych prowadził pojazd, alkohol w stosunkowo znacznej ilości, niewątpliwie przewidywał możliwość, że w chwili prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości, i na to się godził.

Innymi słowy oskarżony miał świadomość, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności może znajdować się w stanie nietrzeźwości, i godził się z tą możliwością. Ze wskazanych już względów brak podstaw do uwzględnienia odmiennych wyjaśnień oskarżonego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanemu oskarżonemu, który należało zakwalifikować jako występki z art.

178a § 1 kk. Oskarżony bez wątplenia znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu

art. 115 § 16 kk, albowiem zawartość alkoholu w 1 litrze wydychanego przez niego powietrza przekroczyła graniczną, minimalną wartość 0,25 mg. Znajdując się w takim stanie oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego w ruchu lądowym. Tym samym Z. S. wypełnił wszystkie znamiona strony przedmiotowej przestępstwa z art. 178a § 1 kk, a jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu wypełnione zostały także znamiona strony podmiotowej tego przestępstwa.

Uznając, iż oskarżony Z. S. dopuścił się popełnienia opisanego wyżej czynu, stanowiącego występki kwalifikowany z art. 178a § 1 kk, Sąd uznał jednocześnie, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a postawa, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego uzasadniają przypuszczenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego. W konsekwencji na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego Z. S. Sąd warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 3 lata.

W ocenie Sądu spełnione zostały w niniejszej sprawie określone w art. 66 § 1 i 2 kk przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Przede wszystkim wskazać należy, iż przypisany oskarżonemu czyn jest zagrożony karą, która nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności, a Z. S. nie był uprzednio karany – ani za przestępstwo umyślne, ani za jakiegokolwiek inne przestępstwo. W ocenie Sądu dotychczasowy sposób życia niekaranego, prowadzącego ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają przypuszczenie, że nawet pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa, zaś przypisany mu czyn stanowi jedynie niechlubny epizod w jego życiu, który nie zostanie powtórzony. Przemawia za tym również postawa oskarżonego w toku postępowania – oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażał żal i skruchę w związku z jego popełnieniem, deklarował, iż sytuacja taka się nie powtórzy, i zdaniem Sądu deklaracje te na leży uznać za szczere.

Na podstawie okoliczności sprawy Sąd uznał również, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu czynu nie są znaczne, co jest konieczne dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Odnośnie kwestii winy oskarżonego wskazać należy, iż wprawdzie oskarżony działał umyślnie, jednakże zarzucany mu występki może być popełniony jedynie umyślnie, tak więc okoliczność ta nie powinna mieć decydującego znaczenia dla oceny stopnia winy oskarżonego w kontekście oceny możliwości zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Natomiast stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu nie jest zdaniem Sądu znaczny. Podkreślić należy, że przedmiotem ochrony przy przestępstwie z art. 178a § 1 kk jest bezpieczeństwo w komunikacji, zaś celem tego przepisu jest wyeliminowanie z ruchu osób prowadzących w stanie nietrzeźwości pojazdy mechaniczne. Oceniając stopień społecznej szkodliwości omawianego występkę w danej sytuacji należy więc ocenić przede wszystkim stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji konkretnego czynu. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie stopień ten nie był znaczny. Wprawdzie przepis art. 178a § 1 kk penalizuje jakiegokolwiek prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, jednakże w rozpatrywanym przypadku z uwagi nieznaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego, jedynie w niewielkim zakresie przekraczający graniczną wartość 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, od której można mówić o stanie nietrzeźwości, oraz prowadzenie przez niego pojazdu na stosunkowo krótkim odcinku drogi, należy w ocenie Sądu uznać, iż stopień wspomnianego zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji ze strony oskarżonego nie był wysoki. Warte podkreślenia jest to, iż oskarżony nie prowadził pojazdu natychmiast po spożyciu alkoholu, lecz następnego dnia rano, co wprawdzie ze wskazanych już względów nie usprawiedliwia całkowicie jego zachowania, jednakże również wpływa na ocenę stopnia jego winy.

Mając na uwadze powyższe Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec Z. S., ustalając okres próby na maksymalny możliwy okres 3 lat, co w ocenie Sądu jest konieczne dla skontrolowania, czy oskarżony nie dopuści się ponownego naruszenia porządku prawnego.

Warunkowo umarzając postępowanie Sąd na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzekł wobec oskarżonego Z. S. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Wskazać należy, że w przypadku skazania Z. S. za zarzucany mu czyn orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju byłoby obligatoryjne z uwagi na treść art. 42 § 2 kk, i to na okres nie krótszy niż 3 lata. Analogicznie, w ocenie Sądu, nawet pomimo warunkowego umorzenia postępowania istnieje konieczność zastosowania przedmiotowego środka karnego względem oskarżonego, albowiem swoim zachowaniem wykazał on, że stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji nawet pomimo specyficznych okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu, skutkujących uznaniem, iż stopień jego społecznej szkodliwości nie był znaczny. Zastosowanie przedmiotowego środka w minimalnym dopuszczalnym wymiarze czasowym 1 roku ma cel zarówno zapobiegawczy – należy zapewnić, aby w przypadku ewentualnej analogicznej sytuacji oskarżony nie dopuścił się zbliżonego zachowania – jak i represyjny, albowiem zastosowany środek wobec warunkowego umorzenia postępowania stanowi realną dolegliwość przypominającą oskarżonemu, iż popełniony przez niego czyn spotkał się z jakąkolwiek bezpośrednią i odczuwalną konsekwencją.

Na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego od dnia 18 maja 2016 r. do dnia 08 lutego 2017 r.

Ponadto na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 43a § 1 kk Sąd orzekł od oskarżonego Z. S. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Należy uznać, że wobec sytuacji materialnej oskarżonego ustalona kwota świadczenia jest nie tylko adekwatna do charakteru popełnionego przez niego czynu, ale i nie przekracza możliwości finansowych, w tym zarobkowych oskarżonego i nie będzie stanowić dla niego nadmiernej uciążliwości. Zastosowanie przedmiotowego środka również ma na celu odczucie przez oskarżonego realnej dolegliwości związanej z popełnieniem przypisanego mu czynu, a ponadto ma w ocenie Sądu istotne znaczenie dla kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wysokość świadczenia jest, z uwagi na wskazane wyżej okoliczności przemawiające za uznaniem, iż stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego nie jest szczególnie wysoki, równa minimalnej możliwej do orzeczenia wysokości świadczenia w przypadku ewentualnego skazania oskarżonego za przypisany mu czyn i zdaniem Sądu adekwatna do charakteru tego czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i na podstawie art. 626 § 1 kpk oraz art. 627 kpk zasądził od oskarżonego Z. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 60,00 zł (jej wysokość wynika z treści art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałe koszty składają się wydatki poniesione tymczasowo w toku postępowania przez Skarb Państwa, związane z ryczałtem za doręczenie korespondencji i uzyskaniem danych o karalności oskarżonego. Sąd uznał, że sytuacja finansowa oskarżonego nie predysponuje go do skorzystania w jakimkolwiek zakresie z instytucji zwolnienia z obowiązków ich zapłaty, zwłaszcza mając na uwadze nieznaczną łączną wysokość przedmiotowych kosztów.